

ΠΑΤΙΝΑΔΑ
Ο ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΧΑΣΑΠΗΣ

Γιὰ σένα, φῶς μου, τᾶφερα γιὰ σένα τὰ παιχνίδια,
"Ἐδῶ στοῦ παραθύρι σου δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ
Νὰ 'δῶ τὰ μαῦρα ἄμματα σου, τὰ σπαθωτά σου φρύδια,
"Ἐδῶ μὴν ἦσαι ἄπονη· τὸ ξέρεισ, σ' ἀγαπῶ.

Τὶ σπλάχνα σοῦ δῶσ' ὁ Θεός, γιὰ μιὰ σταλίτσα ὕπνο
Μ' ἀφίνεις καὶ παιδεύομαι ἄν ψάρι στή φωτιά·
Ἐγὼ γιὰ σένα ἄφησα, γλέντι, χαρὰ καὶ δεῖπνο·
"Ἐδῶ τ' ἀγιάζει μ' ἔφαγε, ρίψε μου μιὰ ματιά σου!

"Ἄν εἶχα στοῦ κεφάλι μου βασιλικιὰ κορώννα
Σάν πέτρα θὰ τὴν ἔσερνα στοῦ τσάμι τὸ κουφό·
Ξύπνα δυὸ λόγια νὰ μοῦ ἔπῃς γλυκόφωνη τρυγόννα,
Ξύπνα κι' ἂν θέλῃς δόσε μου φαρμάκι, τὸ ρουφῶ.

Σοῦπε κανέναν τίποτε ποτὲ κακὸ γιὰ μένα;
Σοῦ ἔκαμανε παράπονα, φῶς μου, στοῦ μαχαλᾶ;
Τὸ ξέρεισ, δὲν ἀψήφισα ποτὲ ἐγὼ κανένα,
Ἐχθροὺς ἂν ἔχῃς πές μου το, κάμνω μ' αὐτοὺς καλά.

"Αν ἔχῃς γειτονόπουλα ποῦ εἶν' ὁ πειρασμός σου,
Με μιὰ ματιά σου δεῖξέ μου ποῦ εἶνε νὰ τὰ 'δῶ,
Νὰ σοῦ τὰ κάμω σὰ σκυλιά νὰ σπαρταροῦν ἐμπρός σου,
Καὶ νὰ τὰ πιάνουν σύγκρυσ ἐδῶ 'σάν τραγουδῶ.

Γιὰ χάρι σου, μὰ τὸ θεὸ, ὅσους μοῦ 'πῆς σκοτόνω,
Γιοφύρι ἀπὸ κόκκαλα σοῦ κάμνω νὰ περνᾶς,
Κι' αὐτὸν τὸν Χάρο ἂν τὸν 'δῶ, κι' αὐτὸ τὸν μαχαιρόνω,
Νὰ βγαίνης, φῶς μου, ἄφοδα, παντοῦ νὰ σεργιανᾶς.

Κι' ἂν τύχη τὸ φουστάνι σου κανέναν νὰ πατήσῃ,
Νὰ 'γγίξῃ τὴν πλεξοῦδά σου ἀπὸ παλληκαριά,
Νὰ μὴν τὸν εἶχεν ἄμποτες μὰνα καμμιὰ γεννήσῃ,
Τοῦ κόβω τὰ παγίδια του, τὰ ρίχτω στὰ θεριά.

"Ο,τι μοῦ 'πῆς ὀρκίζομαι εὐθύς πῶς θὰ τὸ κάνω,
Πῶς δὲν θὰ 'πῶ «ἀδύνατον» αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς·
Καὶ ἂν μοῦ 'πῆς : ἀπόθανε ! ἀμέσως θ' ἀποθάνω
Κι' ἄς ἀνοιχθῇ τὸ μνημὰ μου ἐκεῖ ποῦ θὰ πατεῖς.

Νὰ σ' ἀρνήθῶ, τὰ χεῖλή σου μόνον νὰ μὴ προστάξουν·
Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται, ὁ κόσμος κι' ἂν χαθῇ,
Κάλλια νὰ 'δῶ στὴν πόρτα σου σὰ βῶδι νὰ με σφάξουν
Τὸ αἷμά μου στὸ σπῆτί σου ποτάμι νὰ χυθῇ.

"Αν ὅμως καὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς καὶ θέλεις ν' ἀποθάνω,
'Απόψε εἰς τὴν πόρτα σου μπῆξε καρφιά γερά,
Νὰ χύσω τὰ τσιγέρια μου, νὰ τὰ κρεμάσ' ἐπάνω
Νὰ βγάλῃ μαῦρο ὄνομα τὸ σπῆτί σου, σκληρὰ !

Κι' ὅποιος περνᾶ, τρεμουλιαστὰ νὰ κάνῃ τὸ σταυρὸ του·
'Εοῦ νὰ ζῆς με δάκρυα, με πόνους, με καῦμούς
Κι' ἂν πάρῃς ἄνδρα τὴν αὐγὴ σάν θᾶσαι στὸ πλευρὸ του
Νὰ με θωρῆς στὸν ὕπνο σου, νὰ χύνῃς στεναγμούς.

'Εν Ἀδριανουπόλει, 1886.